



## Euroopan intiaanit

**M**iten monta kertaa meitä suomalaisia onkaan haukuttu sievistelevää eurosivistystä taitamattomiksi metsäläisiksi, kun emme pukeudu trendien mukaan emmekä välitä small talkiksi sanotusta tyhjän jauhamisesta, eivätkä poskisuudelmatkaan oikein onnistu. Se, mistä meitä moititaan, paljastuu kuitenkin suomalaisuuden parhaiksi puoluiksi. Huono vertailija yleensä huomaa sen mitä naapurilla on mutta itseltä puuttuu. Hyvä vertailija löytää omat erityispiirteensä eikä näe toisten ominaisuuksia omina puutteinaan.

Supisuomalainen sivistyksemme on muotoutunut oman elämämme ja sukupolvien kokemusten pohjalta. Meidänkin kulttuurimme on vuosituhantinen. Kansakuntamme on vain oppinut rakentamaan rauhaa eikä ole jättänyt aikakirjoihin tarinoita suurista valloitusretkistä, ja puupyramiditkin ovat jo lahonneet.

Voi hyvällä syyllä sanoa, että me suomalaiset olemme Euroopan viimeisiä intiaaneja, viimeisiä luonnonkansoja. Vaikka vieraan standardin mukainen elämäntyyli on yleistynyt, on lähes jokaisella suomalaisella edelleen suorat yhteydet maanläheiseen elämäntapaan. Ja tieto siitä mikä luonnostaan on oikein.

\* \* \*

Meillä on mielikuva intiaaneista aidon elämän syviä arvoja ymmärtävinä, viisaina ja harkitsevina. Muistamme intiaanipäällikkö Seattlen ylvään puheen valkoiselle valloittajalle, kun hän puolustaa kansansa elämäntapaa: *"Mitä on elämä, ellei voi kuulla kehrääjän yksinäistä huutoa tai sammakoiden kinastelua yöllä lammen ympärillä? Intiaani kaipaa lammen kasvojen yli suhah-tavan tuulen pehmeää ääntä ja metsän havujen tuoksua tulessa sateen jälkeen. Mutta ehkä kaikki johtuu siitä, että olen villi enkä ymmärrä..."*

Suomalainen ymmärtää hyvin tuon puheen. Mekin kaipaamme järvenrantamökeillemme metsiemme rauhaisaan suojaan virittelemään tulia saunojen tummien kivien alle tai istumaan kalaluodolle ongenkohoia tuijottamaan. Nautimme ikimuistoisista jokamiehenoikeuksista hiljaisia marja- ja sienimetsiä tarpoessamme. Siinä urbaani, teollistunut suomalainen vaistonvaraisesti palaa mystiseen yhteyteen Suuren Hengen kanssa. Ugh!

\* \* \*

Juurillaan seisova pohjanpoika ei herkästi nouse avoimeen kapinaan koska on tottunut painamaan läpi tuulen ja tuiskun. Kannamme kuitenkin perintöä itsepäisessä päässämme. tse-savustetun pilkkiahvenen syöjän suu ei ota tottuakseen hanhenmaksapalleroihin vaikka kuinka direktiiveillä ohjeistettaisiin.

*"Ilma on kallisarvoista punaiselle miehelle, sillä me kaikki jaamme saman hengityksen – eläimet, puut ja ihmiset – kaikki jaamme saman hengen. Valkoinen mies ei näytä huomaavan ilmaa, jota hän hengittää. Kuin kuolemaa tekevä, hän on tunnoton lemulle..."*

Meillä on vielä suhteellisen puhdas ilma ja puhdas vesi ja vihreät metsät. Niistä on pidettävä kiinni!

Heikki Juutilainen

ULTRA 3/2007